

ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ

Τὸν σύγχρονο Ἀμερικανὸν συγγραφέα Τεννεσῆ Γουίλλιαμς, τὸν πρωτογνώριον τὸ Ἑλληνικό κοινό μὲ τὸ ἔργο του «Γυάλινος Κόσμος» ποὺ εἶχε ἀνεβάσει τὸ Θέατρο Τέχνης. Τώρα τὸ ίδιο θέατρο μᾶς παρουσίασε ἐν ἄλλῳ του θεατρικῷ κομμάτι τὸ «Λεωφορεῖο δό Πόθος». Ἡ ψυχαναλυτικὴ ἔρευνα κυριαρχεῖ στὸ κομμάτι αὐτὸν: Παρακολουθοῦμε τὸ κεντρικὸν πρόσωπο, μιὰ γυναικά στὴν ψυχολογική της διαδρομή, ποὺ τὴν προσδιορίζει ἐνα βαθὺ ψυχικὸν ἐρωτικὸν τραῦμα. Τὸ τραῦμα αὐτὸν τὴν δδηγεῖ ἀρχικά σὲ μιὰν ἐκλυτὴ σεξουαλικὴ ζωὴ, ἔπειτα σὲ μιὰ μισότρελλη κατάσταση πανικοῦ καὶ στὸ τέλος στὴν καθαρὴ παραφροσύνη. Μὲ σιγουριά καὶ παραστατικότητα δίνει δὲ συγγραφέας καὶ τίς καταστάσεις καὶ τὴν ψυχοπαθολογικὴν

πορεία καὶ τοὺς ἄλλους τόπους γύρω στὴν ἡρωίδα. Ἀπ' τὸ ἔργο λείπει δῆμας ἢ πλατύτερη ἐνατένιση, ποὺ θὰ τόκανε νὰ ξεφύγει ἀπ' τὰ στενά δρια μιᾶς ἀποκλειστικά ἀτομικῆς μελέτης καὶ θὰ τόδενε μὲ τὰ βασικά αἴτια τοῦ δράματος—μὲ τὸν κοινωνικὸν περίγυρο· καὶ τὸ δέσμο τοῦτο ἔχει μεγάλη σημασία δχι μονάχα γιὰ τὴν δλοκλήρωση τῆς ἀναζήτησης τῶν αἰτίων ποὺ δδήγησαν τὴν γυναικά αὐτὴ στὸ δραματικὸν τῆς τέλος, μά καὶ γιὰ τὴ σκηνικὴ πνευματικὴ τοποθέτηση τοῦ ἔργου, ποὺ μονάχα στὴν τελευταία τούτη

περίπτωση θὲν ήταν γόνιμο καὶ δημιουργικό, δδηγώντας σὲ αἰσιόδοξη προσπετική σὲ περίπτωση μεταβολῆς τῶν κοινωνικῶν δρων ἀλλιῶς θάμενε ἔνα ἔργο ποτισμένο μὲ βαθύτατην ἀπαισιοδοξία γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ καὶ γιὰ τὴ λειτουργία τῆς. Ὁ Θίασος Τέχνης τὸ ἔρμήνεψε ἐκφραστικά καὶ ἀπόδωσε τὸ σωστό του περιεχόμενο μὲ ζωντάνια. Τὸν κεντρικὸν ρόλο εἶχε ἡ κ. Μερκούρη· ἡ κ. Καράλη κι' ὁ κ. Διαμαντόπουλος ὑποδυθήκανε τὰ δυό ἄλλα κύρια πρόσωπα.

Π. ΡΗΓΑΣ